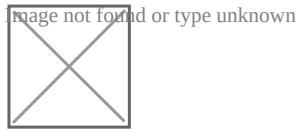

π. Συμεών, ένας άνθρωπος που στο πρόσωπό του έβλεπες το Θεό (Γεώργιος Γαλίτης, Ομ. Καθηγητής Θεολογικής Σχολής Αθηνών)

/ [Πεμπουσία](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://bitly.com/29RvmnT>]

Για να μπορέσει να λειτουργήσει σε άλλη επισκοπική περιφέρεια, όπως είναι η Αθήνα, χρειάστηκε η κανονική άδεια των δυο επισκόπων, της Θεσσαλονίκης και των Αθηνών. Μεσολάβησα στον τότε μητροπολίτη Θεσσαλονίκης μακαριστό Παντελεήμονα Β', φίλο από τα φοιτητικά μας χρόνια, που έδωσε την άδεια. Όταν ζήτησα την άδεια και από τον μακαριστό αρχιεπίσκοπο Σεραφείμ, μου λέει με το χαρακτηριστικό ύφος του: «Και μου ζητάς άδεια γι' αυτό; Να μου πεις, θέλω νά ρχεται ο φίλος μου. Και θα σου λεγα όχι; Ας το παπαδάκι νά ρχεται, τι θα μου κάνει που θά ρχεται;». Που νά ξερε ποιόν έλεγε, με όλη του την καλή διάθεση βέβαια, «παπαδάκι»!

Εξομολογούσε και λειτουργούσε αρχικά στο εκκλησάκι του ιδρύματος «Άρτος Ζωής» στο Μαρούσι. Αργότερα, για ορισμένους λόγους, πήγαμε στο μετόχι του Παναγίου Τάφου στην Πλάκα, και τέλος στο μετόχι της Μονής Σινά στους Αμπελοκήπους. Και ο μακαριστός Πατριάρχης Ιεροσολύμων Διόδωρος και ο Σεβ. αρχιεπίσκοπος Σιναίου κ. Δαμιανός έδωσαν ευχαρίστως την άδεια.

Δεν είχε μόνο στην Αθήνα πνευματικά τέκνα. Η ακτινοβολία του εκτεινόταν σ' όλη την Ελλάδα, στην Ευρώπη, και στην Αμερική ακόμη. Ένα διάστημα πήγαινε τακτικά στη Γερμανία. Άλλου πήγαινε εκτάκτως. Γενικά, τα ταξίδια δεν τον τρόμαζαν παρά την ασθενική κράση του.

Μέσα στην ποιμαντική του εργασία είχε κατατάξει και τις προσκυνηματικές εκδρομές. Ανελλιπώς επί πολλά χρόνια επισκεπτόταν κάθε καλοκαίρι τα Ιεροσόλυμα και τη Μονή Σινά μαζί με τα πνευματικά του τέκνα, και αργότερα, διαπιστώνοντας την πνευματική ωφέλεια που προσέφεραν αυτές οι εκδρομές, τις επεξέτεινε και στην Ελλάδα και στην Ευρώπη. Ήταν ακούραστος, αξιοθαύμαστης αντοχής, και ενδιαφερόταν για όλα. Μετά από ένα συνέδριο στη Φινλανδία, που του διηγήθηκα τα της ορθοδόξου εκκλησίας εκεί, ενθουσιάστηκε. Την επομένη εκδρομή την όρισε για τη Φινλανδία.

Μερικούς μήνες προ της κοιμήσεώς του, όταν είχε αρχίσει πλέον να βαραίνει, με ρώτησε σε μιά συζήτησή μας: «Φοβάστε τον θάνατο;» «Έχω την αίσθηση», του απάντησα, «ότι βρίσκομαι σ έναν προθάλαμο μαζί με πολλούς, και περιμένω να ανοίξει η πόρτα και να με καλέσουν. Τι θα βρω όταν κλείσει η πόρτα πίσω μου, δεν γνωρίζω. Τρέμω “την φοβεράν ημέραν της κρίσεως”, αλλά και «θαρρώ εις το έλεος της ευσπλαχνίας Του»· γι' αυτό δεν με κυριεύει ο φόβος. Κι εσείς;» «Ακριβώς το ίδιο κι εγώ», μου απάντησε λιτά.

Αυτός ήταν τελικά ο πατήρ Συμεών; Με λίγα αποσπασματικά στιγμιότυπα, με μερικές εικόνες φευγαλέες, με μερικές ματιές στην επιφάνεια, μπορείς να δεις το βάθος; Η αγιότητα δεν περιγράφεται, δεν αποτυπώνεται. Οι εμπειρίες, που κρύβονται επιμελώς αλλά που τις μαντεύει κανείς από πολλές ενδείξεις, ξεφεύγουν από την παρατήρηση και την καταγραφή. Και όμως, αυτές είναι ο άνθρωπος: τα προσωπικά του βιώματα και όχι οι εξωτερικές εκδηλώσεις.

Είχα την ευλογία να γνωρίσω έναν Άνθρωπο. Έναν άνθρωπο του Θεού. Να δω τον Θεό στο πρόσωπό του. Στο πρόσωπό του είδαν τον Θεό αμέτρητοι άνθρωποι. Τώρα ο ίδιος βλέπει τον Θεό πρόσωπον προς πρόσωπον. Τώρα παρακάθεται στο δείπνο της βασιλείας του Θεού, «συμπολίτης των άγιων και οικείος του Θεού» εκλεκτός και κεκλημένος «εις τους γάμους του Αρνίου», φορώντας το λαμπρό ένδυμα του

γάμου, που ετοίμαζε με τους αγώνες του σ' όλη την επίγεια ζωή του. Και εκεί κοντά στον θρόνο του Θεού, θα συνεχίζει να μεριμνά για την πνευματική του οικογένεια, που εξακολουθεί να ζει «εν χώρα και σκιά θανάτου» στην «κοιλιάδα του κλαυθμώνος», θα μεσιτεύει για τις ψυχές που η αγάπη του σμίλευε και θα τις βοηθεί με τον τρόπο πλέον που μόνον η ευσπλαχνία του Θεού γνωρίζει!

Πηγή: Γεωργίου Αντ. Γαλίτη· Ομοτίμου Καθηγητού της Θεολογικής Σχολής του Πανεπιστημίου Αθηνών, Ένας άνθρωπος του Θεού· π. Συμεών Κραγιόπουλος, Έκδοσις Ιερών Γυν. Ησυχαστήριον «Το Γενέσιον της Θεοτόκου», Πανόραμα Θεσσαλονίκης 2016.